

Lucía Galán Bertrand

Contes d'estiu de Lucía, mi pediatra

Il·lustracions de
Núria Aparicio

Estrella Polar

Lucía Galán Bertrand

Contes d'estiu de Lucía, mi pediatra

Il·lustracions de Núria Aparicio

Estrella Polar

© del text: Lucía Galán Bertrand, 2022

© de les il·lustracions: Núria Aparicio, 2022

Títol original: *Cuentos de verano de Lucía, mi peditra*

© de la traducció: Lluïsa Moreno, 2022

© 2022, Edicions 62, S. A., Estrella Polar,
Av. Diagonal 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2022

ISBN: 978-84-1389-303-7

Dipòsit legal: B. 7.990-2022

Imprès a Espanya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

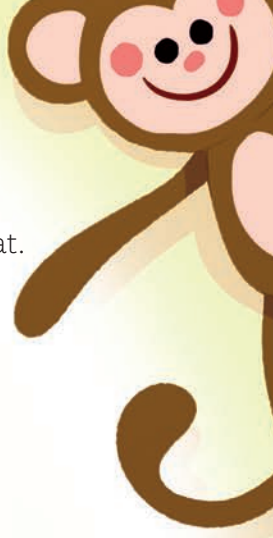
Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

La Lola té laringitis

—Uf, no m'agrada gens la tos que té la Lola. Espero que no vagi a més
—va dir la mare de la Lola mentre el pare desaparava la taula havent sopat.

—Tranquil·la. Mirem com evoluciona i, si empitjora, demà truquem a la pediatra perquè la miri.

—Mamaaa! —va cridar la Lola des de la seva habitació.

La mare la va anar a veure i se li va asseure al llit.

—Què et passa, Lola? —li va preguntar tot acariciant-li el cap.

—No em trobo bé, mama. Cof, cof, cof... —va respondre la Lola amb una tos que semblava més aviat els lladrucs d'un gosset.

—Oh, pobrissona. Et donaré una mica d'aigua, a veure si et passa, entesos, filla?

—D'acord, mama —va dir la Lola, gairebé sense veu.

—Ui, t'estàs quedant afònica —li va dir la mare.

La nit va ser mogudeta. Cada hora la Lola s'havia anat despertant per culpa de la tos i cada cop cridava els pares.

—Papa! No puc parar de tossir.

—Ho sé, filla. No pateixis. Demà anirem a veure la Lucía, la teva pediatra, d'acord?

—D'acord, papa. Ella em curarà.

—I tant que sí, bonica —li va dir el pare mentre s'estirava al seu costat. L'endemà al matí, es van posar en marxa.

—Toni, vesteix-te, que avui et duc jo a l'escola. La mare portarà la Lola a la pediatra perquè està malalta.

—Què té? —va preguntar el Toni.

—Doncs molta tos, una tos molt lletja. Sembla gairebé un gosset!

—Tos de gos, papa! —va dir el Toni aixecant el dit i mirant el seu llibre de medicina.

—Mmm, doncs no ho sé, Toni. Ja t’ho explicaré. A veure què ens diu la pediatra. Vinga, vesteix-te, que ens en anem.

La Lola va entrar a la consulta de la Lucía agafada de la mà de la seva mare, amb el cap cot, fent ulleres i tossint sense parar.

—Ui, ui, ui, Lola. Quina carona que fas! —li va dir la pediatra mentre l’agafava en braços per pujar-la a la llitera.

La Lola va provar de parlar, però no li sortia la veu; estava afònica.

—Ai, quina nit que hem passat, Lucía. Tota la nit tossint. I mira, ara s’ha quedat sense veu.

—A veure com tusses, Lola.

—COF, COF, COF...

—Oh, que has portat un gosset i el tens amagat per aquí? —li va dir la pediatra buscant per terra.

—No. Soc jo —va dir la Lola aixecant la mà, mentre reia de l’ocurrència de la metgessa.

—Ai, que beneita que soc! —va exclamar la Lucía picant l’ullet a la mare de la Lola—. Aleshores, del que tens en diem tos de gos —va dictaminar la doctora Lucía.

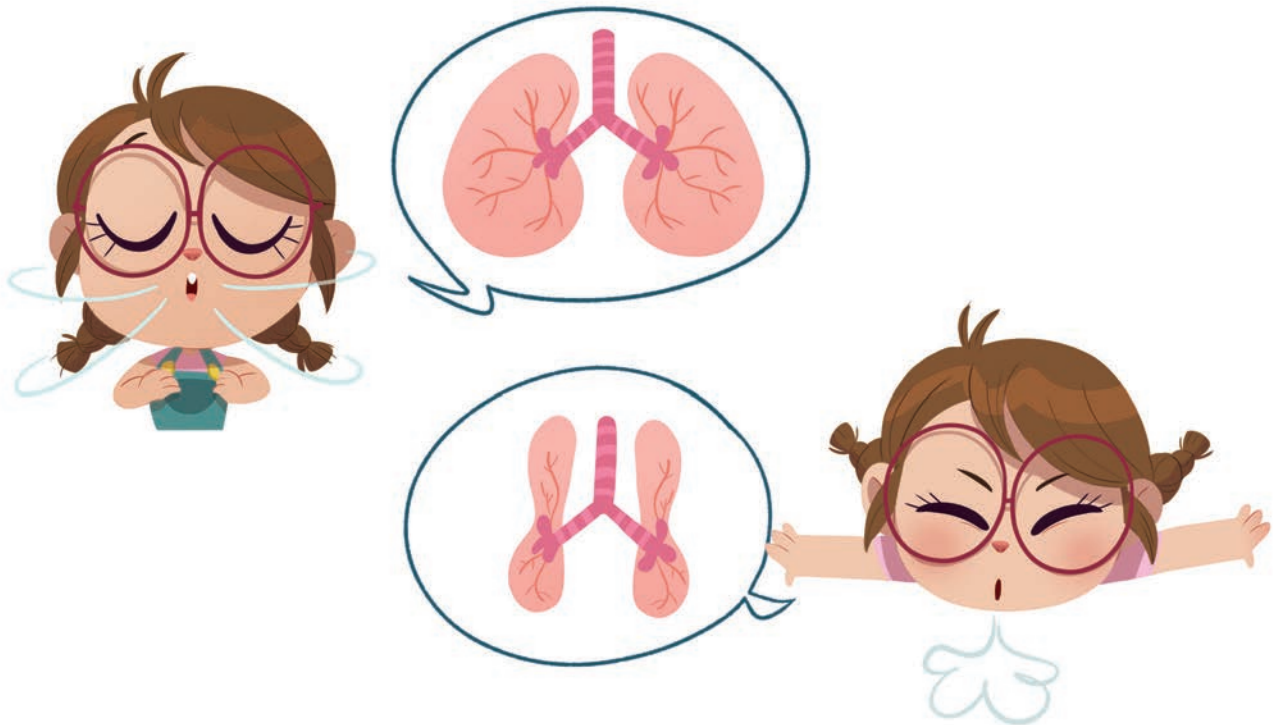

—Mira, com ens ha dit el Toni. Si que és llest! –va fer la mare somrient.

—Ara, bonica, t'aixecaré la samarreta per auscultar-te i sentir bé aquests pulmons, entesos, Lola? Ja saps que els pulmons són com dos grans globus per on entra l'aire que respirem carregat d'oxigen. Un cop dins, aquest aire es reparteix per tot el cos. Així, el nostre cor continua bategant molt i molt fort, i després, expulsa l'aire que ja no necessitem. Vinga, respira fort!

La Lola va respirar fort, omplint el pit d'aire i expulsant-lo per la boca, mentre s'imaginava que els seus dos pulmons s'inflaven i es desinflen com un globus.

—Molt rebé, guapa. Els teus pulmons estan fantàstics. Ara obre la boca, que examinarem aquesta gola.

—Però sense palet —va demanar la Lola molt i molt fluixet.

—Sense palet, Lola, que tu saps obrir la boca molt bé. No cal cap pal.

La Lola va obrir la boca amb totes les seves forces i la Lucía li va veure fins i tot la campaneta.

—Genial, Lola. I ara examinarem les orelles amb l'otoscopi, ja saps què és, aquella llanterna petita.

La pediatra li va ensenyar l'otoscopi perquè no tingués por.

—Mmm, que netes que tens les orelles, es veu tot perfectament. Bé, doncs ja et pots vestir, maca.

—I bé, Lucía? Què té la Lola? —va preguntar la mare.